

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1725. usque ad annum 1728

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1784

VD18 13322648

§. 35. Graves molestiæ summo Pontifici irrogalæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67667)

de Sacramentis sacrisque Ritibus tra- Sæc. XVIII.
stantium lectioni diligenter incumbere- A. C. 1725.
rent. Denique S. Rituum Congrega-
tio die septima Julii Officium de S. An-
drea Avellino pro die decima Novem-
bris & Officium S. Vincentii Ferrerii
& S. Philippi Nerii ad utrumque Cle-
rum universæ Ecclesiæ extendit.

§. XXXV.

*Graves molestiæ summo Pontifici
illatæ.*

Primis sui Pontificatus auspiciis Be-
nedictus XIII. pluribus implicaba-
tur molestiis: Has inter haud infima
erat diuturna non minus, ac vehemens
controversia cum Sardinæ Aula; post-
quam enim hic Ducatus Anno 1719.
ex mutuo pacto ad Sabaudicæ Ducem
transierat, Romana Curia ab eo pete-
bat, ut Dux beneficiariam inaugura-
tionem pro hoc Ducatu a summo Pon-
tifice peteret, & Inquisitionis Tribunal
ad normam Hispanici erigeret. Urgetur
hoc negotium non modo Taurini, sed
& Parisiis, & Cameraci; sed incassum
omnia; tandem vero ad expugnandum
Ducis animum postremus adhibebatur
aries, atque jus Patronatus seu jus
ad nominationem Episcoporum, Cle-
ricorumque novo Duci in controver-
siam

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

fiam ducebatur: inde ergo accidit, ut plures Ecclesiæ suo Pastore orbatæ diu Ingemiscerent, cum Pontifices illis Episcopis, quos Dux nominabat, Apostolicas confirmationis literas denegarent, & vicissim Dux illos, qui Pontificiæ dispositioni cesserant, gravissimis affligeret pœnis: Dolebat vel maxime Benedictus XIII. has controversias tam diu agitas ad ultimum pene discrimen adductas esse; has equidem tandem finire voluisset, sed ea, qua pollebat, conscientiæ teneritudo, ac stimuli ipsum præpediebant; verebatur quippe, ne antiquis sacræ Sedis juribus quicquam derogaret; in memoriam enim revocabat, quod primum Nicolaus V. in quadam Constitutione Amadæo VIII. seu verius ejus Filio Ludovico has immunitates & gratias contulisset, & quidem ex solo gratitudinis titulo, eoquod hic Dux Pontificatum, quem sub nomine Felicis V. in Concilio Basileensi assumpserat, sponte dimisisset; cum autem has ipsas immunitates quamplurimi ex Romanis Pontificibus fere ad hunc usque diem vel impugnare conati essent, vel eas ratas habuissent, prout diversa illis arrisisset opinio, vel diversæ S. Sedis vicissitudines id postulassent, hinc Benedictus XIII. Sacræ Sedi adhucdum hoc jus comperere

petere existimabat: Ingemuit tamen ex hoc ipso capite tot alias emerfisse difficultates, novarumque litium femina, quæ jam sub Clemente XI. acerrime mota, hucusque ad concordiam reduci nequiverant; vehementer enim disceptabatur de causis beneficiis, & de Regio Jure Patronatus, quod eodem Nicolai V. Diplomate Victor Amadæus Sabaudix Dux post obtentum Sardinix Ducatum super quacunque Ecclesia (nulla excepta) sibi asserebat. Contendebatur etiam de jurisdictione Ecclesiastica & Ecclesiæ Immunitate, quam Pontifex sæpe numero violatam autumabat. Denique agebatur de directo, ut vocant, dominio super Abbatia S. Benigni, necnon super Oppidis Cortantiæ, Cortantionis, Montaphix, & Cisternæ. Nil autem conciliandæ concordix spem magis frustrabat, nisi quod Epistolarum commercium utrinque penitus abruptum esset; hoc enim sublato nec pax obtineri, imo nequidem de ea pertractari poterat: Cunctis tamen hisce difficultatibus superior erat Pontificis animus pacis studiosissimus; ipse ergo Ducem ad ineundam concordiam invitavit, ultroque ad eum ablegavit Thomam de Spoleto Ordinis FF. Observantium Reformatorem, qui Amadæum

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

Sæc. XVIII.

A. C. 1725.

Ducem certiozem redderet de pronatate, qua tandem antiqua diffidia tollere, cunctaque elargiri paratus effet, quæ tuta conscientia, salvoque Apostolico officio indulgeri possent. Insuper certas quasdam propositiones exhibuit, per quas hujus controversiæ negotium ad concordiam perducere tandem finiri valeret. Nec hisce Papæ desiderii sese difficilem exhibebat Sardinæ Dux, qui nulla mora Administrum suum Romam misit Ferrerium Marchionem de Ormea. Hic ergo cum Patribus illius Congregationis, cui hujus negotii discussio demandata erat, serio de concordie ineundæ conditionibus agere incipit. Admittitur etiam ad Pontificis alloquium, a quo interrogatus, quandonam tandem Sardinæ Dux controversias cum Sede Apostolica tollere velit? respondit, Purpuratos Congregationi præpositos nimium difficiles esse & nequicquam de prætensis juribus remittere velle: Reposuit tamen Benedictus, id Congregationis non esse, sed solius Pontificis, se vero petere, ut Tauriensis Aula de amica transactione præprimis serio ageret: Hoc Papæ responsum Legatus in bonum omen vertit, spe fretus, se facile a mansuetissimo Papa obtenturum,

rum, quod a Cardinalibus extorquere desperaverat. Paulopost Pontifex hunc Legatum Taurinum redire iussit, ut hac super re cum suo Duce oretenus ageret.

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

Vid. supra
t. 71. p. 644.

Priusquam gravis hæc controversia componeretur, nova Pontificem incesserat sollicitudo ob Lusitanæ Regem. Hic enim Vincentium Bichium Apostolicum ibidem Nuntium tanto prosequabatur favore, ut illum nulla interposita mora Sacro Purpuratorum Collegio adscribi, vehementer peteret, caussatus, sibi desuper fidem a Papa fuisse datam: Negabat Pontifex, se ullam hac super re sponsonem fecisse. Tempus tamen, atque inducias petebat, ut oborta in Sacro Senatu contra Bichii promotionem obstacula tolleret. At moram pertæsus Lusitanæ Rex, per Comitem de Mello ejus apud S. Sedem Oratorem rursus Papam urgebat, ut in proxima Cardinalium inauguratione hunc Virum promerita Purpura decoraret: Ipse etiam Cardinalis Pereira Regis sui votis obsecundans, Cardinalem Cosciam, cujus promotioni Cardinales acriter obstiterant, toto virium nisu tuebatur, confisus, fore, ut Pontifex hoc obsequio delinitus, eo promptius Bichium Cardinalium Albo inscripturus esset. Minitabatur insu-

M 5 per

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

per Pereira, Regem ulterioris dilatio-
nis fastidio cunctos suos subditos Roma
evocaturum, nec deinceps Nuntium
Pontificium in Lusitana Aula tolera-
turum. Doluit equidem gravissime
Pontifex, ob unius Viri protectionem
concordiam cum Lusitano Rege tam
aperte abrumpi; quapropter declara-
bat, se suo tempore Bichio desiderata
concessurum. Ast Cardinales numero
viginti novem junctis consiliis recla-
mabant, edito acri libello, cui omnes
subscripti palam declarabant, si
Pontifex hunc Virum electurus esset,
se illum nunquam Cardinalium numero
habituos. Interim anno hujus sæculi
vigesimo septimo Pontifex Beneventum
venerat, ubi Cardinales, qui Bichio
suffragabantur, haud temere conjecta-
bant, absentibus iis, qui eidem adver-
sabantur, facilius Papam in Lusitani
Regis favorem inclinari posse: Verum
Papa suam auctoritatem in discrimen
adduci veritus, a sua sententia dimo-
veri haud potuit: Causa dein diffici-
lioris concordiae accessit nova, Regii
Oratoris nimirum cum Cardinale Pe-
reira collisio; sinistri enim successus
culpam alter in alterum conjecerat,
& Andreas Melo de Castro Legatus
Cardinalem insimulabat, quod in nu-
pera Fleurii Cardinalis electione Sacrum
Colle-

Collegium sua importunitate exacerbasset, ac insuper inconsideratius Regi suggessisset, consultius fore, si deinceps non Orator Laicus sed Cardinalis pro more ceterorum Principum Romæ Legatum ageret, utpote cui facilior ad Papam accessus, & præter alias prærogativas, expeditior Regni causas in Patrum Senatu pertractandi copia esset. Execrabatur Orator nec tacite, sed palam non modo hoc consilium, verum & Consultorem. Stimulante ergo rivalitate, Cardinalis, quod suæ dignitatis auctoritate non poterat, ipse per obfirmatam violentiam extorquere statuit. Itaque Benevento Romam reducem Benedict. XIII. adortur, cum precibus tum minis stimulat & urget, ut Bichium incunctanter Cardinalium Collegio adscriberet. Verum Pontifex importuna non minus, quam diuturna sollicitatione exagitatus, respondit, se opportuno tempore id præstiturum, ceterum nolle se amplius ea in re vexari, ad quam opus esset debita maturitate, & petita Cardinalium approbatione. Igitur Anno 1728. totum hoc negotium Cardinalium Congregationi serio discutiendum mandat, sed horum unanimi suffragio Bichius Purpura indignus censetur. Hanc sententiam confirmante Papa,

Car-

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

Sæc. XVIII.
A. C. 1725

Cardinalis Pereira, ne suis partibus deesse videretur, palam declarabat, Regem omnino velle, ut tam ipse, quam omnes Lusitani Roma excederent. Enim vero hic Cardinalis & post ipsum Orator Lusitanus die vigesima Martii Roma abiere, non tamen insalutato Pontifice, qui discedentem his verbis alloquebatur: *conueniens quidem est, ut tui Principis mandato obtemperes, quod omnino etiam decuisset, ut & Bichius pariter Pontifici, cum eum Romam reuocauerat, morem gereret, &c.* Paulopost Lusitanæ Rex, quæ Romæ fuissent acta edoctus, Josephum Firao in eodem Lusitanæ Regno Nuntium Apostolicum e suis finibus expulit, Romæ singulari benevolentia exceptum. Minus tamen Regi acceptus erat tam Cardinalis, quam Legati adventus; cum enim rei minus prospere gestæ successus utriusque imprudentiæ attribueretur, nec hunc nec illum aliquamdiu alloquio dignabatur; sedato tamen indignationis æstu postmodum ambo perbenigne excipiebantur. Ceterum, quæ hac in re demum gesta sunt, paulopost recensebimus.

Leuior erat contentio Pontificis cum Carolo VI. Imperatore, qui Bullam, ut vocant, *Cruciatam* sibi concedi petebat, vi cuius de bonis Ecclesiasticorum

rum in Neapolitano Regno & Medio-
lanensi Ducatu tributum exigere lice-
ret. Huic petito obstitit Pontifex,
eo quod compertum haberet, quod Gal-
liarum Rex, & forte alii quoque Prin-
cipes eandem pariter gratiam postula-
turi essent: Hæc vero repulsa non pa-
rum offenderat Cæsarem, cujus indi-
gnatio augebatur, dum Pontifex ad
Siciliæ Præsules encyclicas daret lite-
ras, quibus eos hortabatur, ut Cle-
mentis XI. Constitutionem, qua Mo-
narchiæ Siculæ Tribunal abrogabatur,
fidelius, quam hætenus fecissent, exe-
querentur: Brevi tamen utraque hæc
controversia feliciter composita est.

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

§. XXXVI.

*Pontificis sollicitudo in reconciliando
Angliæ Rege.*

Postquam Jacobus III. Angliæ Rex,
quem *Prædentem* vocant, Romam
venerat, Benedictus XIII. illum sem-
per maxima benevolentia, & largitate
cumulavit, ejusque Filium die sexta
Martii recens natum, ipse Sacro fonte
asperfit, indito Benedicti nomine. Du-
dum inter regios hos Conjuges pax
summa, raraque animorum conjunctio
vigeat: Infernalis tamen omnium ma-
lorum machinator hoc anno dissensionis
Ziza-